

nærmere ind paa. Den er givet i Motiverne til Regeringsforlaget, og dertil kan jeg fuldstændig henholde mig. Jeg betragter det som nødvendigt, at vi komme til nogenlunde bestemte Regler — inden for rimelige Grænser naturligvis — for Skatteansættelsen rundt omkring i Kommunerne. Det, som den ærede Ordfører vil, forekommer mig at kunne siges at være det, at give Skatteansættelsen fuldstændig fri efter Sogneraadenes fri Skøn. Det tillader jeg mig at falde en Skatteansættelse paa bedste Bestub. Det er det, som man maa se at komme bort fra, og jeg tør vel sige, at ønsker man, at man i det hele taget kommer til denne Reform, der her er Tale om, maa man ogsaa paa dette Punkt komme, om jeg saa maa sige, os andre i Møde i de Forordninger og Ønsker, vi stille. Smidlertid mener jeg ikke, at man bør uden videre gaa ind paa den § 2, som er foreslaaet af Regeringen. I Regeringens § 2 forekommer det i alt Fald mig, at al Magt er lagt over i Indenrigsministerens Haand, og det ser jeg ingen Grund til. Det forekommer mig, at det, vi maa søge, er at blive enige om visse Regler, som kunne fastsættes i Lovforslaget, og derimod ikke om, at der skal være visse Regler, som skulle fastsættes administrativt. Det er Lovregler, jeg ønsker, og ikke administrative Regler i dette Forhold, i alt væsentligt, i Hovedtrækkene. Derfor har jeg med et Par andre ærede Medlemmer i Udvalget stillet Forslag under Nr. 8, hvis første Del, som De vil se, gaar ud paa at borttage, saa vidt ske kan, Indenrigsministerens Indflydelse paa disse Vedtægter, og hvis anden Del gaar ud paa visse Bestemmelser, visse Regler for Skatteansættelsen i Lands- og Købstadskommuner. Nu mener jeg ikke, at de Regler, vi her have foreslaet, endelig skulle være absolut fuldkomne. At man maaske kunde komme til noget langt mere udmærket er meget muligt. Man kan ikke forlange af et enkelt eller flere enkelte Medlemmer af Udvalget, at de paa et saa vigtigt Punkt just skulde kunne bringe et Forslag frem, som man ikke kunde gøre meget væsentlige og betydelige Indvendinger imod. At saa saadanne Lovgivningsregler om saadanne Vedtægters Fastsættelse — i saa Henseende er jeg enig med den ærede Ordfører — vil tage sin Tid. Det vil nødvendigvis ind-

gaende Forhandling med Ministeren, som der ikke blev Tid til i Udvalget, efter som Udvalget ikke ønskede nogen saadan før anden Behandling. Og endelig vil det selvfølgelig ogsaa nødvendigvis indgaende Forhandlinger med det andet Ting. De Regler, vi have foreslaet, gaa for Landkommunerne ud paa at gøre en bestemt og tydelig Forskel imellem Indtægt af Kapital — den være nu fast Ejendom eller anden Kapital — og af personligt Arbejde, og endelig at opstille en Mellemart af Indtægt, nemlig en saadan, som er sikret for ens Livstid — om det nu kan være gennem Livrente eller Pension. Vi have foreslaet, at der af Formueindtægt tages det dobbelte mod, hvad der tages af personlig Indtægt, og stille den af mig omtalte mere faste personlige Indtægt midt imellem. Men ved Siden heraf — og det tror jeg, den ærede Ordfører glemte — have vi ikke glemt Vejligheidsmomentet. Det er dette Vejligheidsmoment, som dog sikkert ogsaa særlig trænger til nogen Begrænsning med Hensyn til Kommunalbestyrelsens Frihed, medens paa den anden Side denne Begrænsning ikke bør gøres særlig eng eller stram. Det, der er foreslaet, er noget, der eksisterer her i Landet — saa vidt jeg ved, i alt Fald — nemlig i et Amt, at vedkommende Sogneraad kunne tage Hensyn til Vejligheden ved enten i visse Tilfælde at forhøje eller i andre Tilfælde at forringe Skatteindtægten med indtil 50 pCt. Naar man nu vil se, hvad dette vil betyde, saa kan man jo tage et Eksempel. Lad os antage, at en Kommunes Procent af sin Skatteindtægt opgjort paa den her i Forslaget anførte Maade er 4 pCt., saa vil det altsaa sige, at de skatteydende Beboere i dette Sogn kunne komme til at svare fra 1 til 6 pCt. af deres virkelige Skatteindtægt, nej af deres virkelige Indtægt, ikke af deres Skatteindtægt, thi den bliver jo 4 pCt. (Indenrigsministeren [Sngerslev]: Det er noget ganske andet.). Ja vel, jeg gjorde mig stibidig i en Talefj; af deres virkelige Indtægt ville de komme til at betale fra 1 og indtil 6 pCt. Hvad Købstæderne angaa, have vi foreslaet enten, at de kunne følge samme Vej som Landkommunerne eller de kunne bruge en Skatte skala, saaledes som de jo er vant til for Øjeblikket. Begge Dele, haade at have en